

OKTOBRSKI OTROK

Roman

VSAKO ŽIVLJENJE JE
LEPO

ERIC WILSON
in **THERESA PRESTON**

OKTOBRSKI **OTROK**

OKTOBRSKI OTROK

Roman

VSAKO ŽIVLJENJE JE
LEPO

ERIC WILSON
in **THERESA PRESTON**

OKTOBRSKI OTROK
Eric Wilson in Theresa Preston

Naslov izvirnika
OCTOBER BABY

© izvirnik: Gravitus, LLC, 2012
© slovenska izdaja: Družina d. o. o., 2013

Izdaja: prva

Prevod: Mojca Premrl

Jezikovni pregled: Ana Pavlek

Grafična priprava: Družina d. o. o.

Izdala in založila: Družina d. o. o.

Za založbo: Tone Rode

Natis: Tiskano v Sloveniji

Naklada: 1000 izvodov

Ljubljana 2013

Vse informacije o knjigah založbe Družina
najdete na spletni strani: **www.druzina.si**

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.111(73)-311.2

WILSON, Eric, pisatelj

Oktobrski otrok : vsako življenje je lepo / Eric Wilson in Theresa
Preston ; [prevod Mojca Premrl]. - 1. izd. - Ljubljana : Družina, 2013

Prevod dela: October baby

ISBN 978-961-04-0000-4

1. Preston, Theresa

269740800

*Posvečeno božjim otrokom,
rojenim in nerojenim,
vsem, ki jih On tke
z nam nedoumljivimi nameni.*

OKTOBRSKI **OTROK**

PRVI DEL

Horion

*Moje kosti niso bile skrite pred tabo,
ko sem bil narejen na skrivnem,
stkan v globočinah zemlje.
Moj zarodek so videle tvoje oči.*

Ps 139,15–16

Izbira posameznice

MOBILE, ALABAMA – OKTOBER 1991

*N*aj se je še tako trudila, sestra Rutledge je vedela, da nikoli ne bo pozabila dogodkov preteklih dni. O, naj ji nebesa pomagajo. Le kako bi lahko?

Prejšnji petek sta jo nogi prinesli na kliniko, kjer je delala – to je bila malo donosna zadeva, stisnjena med stavbe v centru Mobila. Sprejemala je pacientke, tako naročene kot tudi nenaročene, in jih pripravljala na postopke. Predvsem pa je poslušala. Na takem kraju je to bržkone imelo veliko večji učinek, kot če bi je bila sama usta nasvetov.

Večina deklet, ki so prišla sem, se je privlekla skozi vrata, kot bi se ne imele nikamor več vrniti. Včasih jih je pripeljal fant ali sorodnik. Včasih taksi ali mestni avtobus.

Kako, za sestro Mary Rutledge ni bilo pomembno.

Ne, najvažneje je bilo *kdo* in *zakaj*.

Sprejemala je pacientke, jih držala za roke. Nekatero so odložile svoje skrivnosti in strahove, spet druge so lahko govorile le skozi povešene oči in plitve vzdihljaje. Nekaterim so otrdele čeljusti, kot bi obisk takšnega kraja ne bil nič posebnega, spet drugim so drgetale ustnice, ko so se skušale prepričati, da počnejo pravo stvar.

Žensko telo je bilo njena last, zagotovo, in imela je pravičo, da z njim počne, kar hoče. Da, vsako izmed teh deklet je imelo to izbiro.

Ampak, to je bilo samo olepševanje resnice, kajne?

Vse izmed njih so bile brez izjeme tako prestrašene, kot so le lahko bile. Čutile so, da se jim bodo zaprla vrata, nanje so pritiskali starši, okoliščine ali lastne želje in sanje. Nekatere so bile belke, nekatere latinskoameriškega porekla, nekatere so imele kožo še temnejšo kot Mary. Veliko jih je bilo še samih otroci, nikakor še ne pripravljene vzgajati lastne otroke.

Sredi popoldneva, med pacienti, je medicinska sestra počila zaklopec na pločevinki dietnega pepsija in se naslonila na vratni okvir prazne operacijske sobe. Previdno si je snela čevelj in podrgnila s podplatom ob vrh druge noge.

»Kje je naš naslednji naročeni?« Zdravnikov glas jo je prestrašil.

Med obračanjem je pogoltnila požirek pijače. »Ne vem, gospod.«

»Dajmo. Preverite pri Josephine in poizvedite, kaj zadeve zadržuje.«

Ko je sunila prste nazaj v čevelj, je opazila, kako je skozi stranski vhod na koncu hodnika zdrsnilo njihovo zadnje naročilo. Dekletova glava je bila sklonjena, obraz so ji prekrivali rjavi lasje. Porter? Da, tako se je pisala. In komaj osemnajst let je bila stara. Za njo so se vrata avtomatsko zaklenila.

Mary si je rekla, da se bo o tem pozanimala pozneje, in smuknila je v recepcijo, kjer sta se spogledali z Josephine. »Kaj novega?«

»Četrť čez tri.« Starejša ženska je skomignila. »In še vedno niti glasu.«

»Doktor postaja živčen.«

»No, ampak ne pusti se mu še izmuzniti, dragica. S tem človekom delam šest let in, povem ti, njegove misli so pri golfu že veliko pred njegovim telesom.«

Mary je to službo potrebovala in ob takem govorjenju ji je postalo nelagodno. Ne samo, da je bilo nespoštljivo, ampak

ji je tudi vzbujalo neizrekljive skrbi o doktorjevi kakovosti dela. Bil je znan po tem, da je rad spregledal nekatere varnostne standarde, in ko je bil klican na odgovornost, je krivdo preložil na podrejene.

Josephine je vstala s stola. »Saj nimaš nič proti, kajne?«

»Oprosti, joj ... Kaj si me že vprašala?«

»Ali lahko popaziš na telefon. Že dobro uro čakam, da bom šla lahko na stranišče.«

»Oh, zakaj nisi nič rekla. Kar pojdi, Josephine. Pojdi.«

Receptorka je izginila z obzorja. Na stenski uri se je minutni kazalec premaknil naprej. 15.18. Še manj kot dve uri do zaprtja. Ko bo danes zvečer prišla domov, si bo v utrujene noge vtrla malo karitejevega masla.

Stacionarni telefon je zarožljajal.

Z očmi je oplazila hodnik. Nobenega znaka o Josephine. Mary se je na klinični telefon oglasila že prej, a to je bila naloga, ki se je je izogibala. Kljub svoji visokošolski izobrazbi in diplomi iz zdravstva se ni zmogla otresti negotovosti zaradi svoje zaznamovane, pogovorne angleščine.

Spet rožljanje.

Zaprta je oči in dvignila slušalko. »Hvala, ker, hm, ker ste poklicali Kliniko Owens. Dober dan. Kako vam lahko ...?«

»In kaj je tu tako dobrega? A? Povejte mi.«

Izbuljila je oči. »Oprostite, gospod?«

»Opazoval sem vas in vem, kakšne stvari se godijo na tistem kraju.«

Moški je nadaljeval z nizkim, premišljenim tonom in v telefon izlival besede, kakor bi mučitelj kapljal strup po žrtvinem grlu. Njegov bes, nesramne psovke so sestro Rutledge razburile, da ji je telo zadrgetalo. Bila je dobra poslušalka, zagotovo. Toda to? To jo je zmrzilo do kosti in pogreznila se je v receptorski stol.

Brez besede je odložila.

»Naša tretja ura?« je ob vrnitvi vprašala Josephine. »Je bila to ona?«

»Policija ...«

»Policija je klicala?«

»Ne.« Mary je vstala. »Poklicati jo moramo, takoj poklicati.«

»Dragica, kaj pravzaprav hočeš povedati?«

Pohitela je k sprednjemu oknu, kjer je zastrla senčila in tako pregnala jesensko sonce. »Rekel mi je, da nas bo razstrelil, razstrelil ta kraj in vse v njem.«

Mary je vedela, da so se takšne stvari že zgodile in prav gotovo ni zvenel kot nekdo, ki bi se šalil.

»Ta zadnji klic?«

»In z vsako besedo je mislil resno.« Tresla se je. »Rekel je, da nas opazuje.«

Sredi pogovora je prišel doktor. »Preklic naročila?«

Josephine se ni zmenila za njegov otroški optimizem in dvignila je telefon k ušesu. S prosto roko je zamahnila proti Mary. »Zakleni sprednja vrata, boš?« Nato je rekla v slušalko: »Policija? Ja, gospa, tukaj na Kliniki Owens bi radi prijavili grožnjo z bombo ... Tako je ... Ja, tam smo.«

Mary je zapahnila vrata in vrgla pogled skozi steklo.

»Čudovito,« je rekel doktor. »Še en telefonski šaljivec, ha?«

Josephine je bila še vedno na telefonu. »Kako dolgo, pravi? No, mi smo spustili senčila in zaprli oba vhoda ... Ne, gospa, nikamor ne gremo.«

»Dobro povedano,« je zamomljala Mary. »Nikamor, na noben način.«

Dvajset minut pozneje je že dajala izjavo policistu Doddu.

...

V soboto zjutraj so se vrata klinike znova odprla in delo je teklo kot običajno. Policisti so nadzorovali osumljence in obljubili so, da bodo povečali število patrulj na območju. V zameno jim je zdravnik obljubil, da bo poročal o kakršnihkoli posebnostih.

Za sestro Rutledge je bila to slaba tolažba. Imela je lepo stanovanje z razgledom v središču mesta in običajno se je zaradi potrebe po gibanju in svežem zraku v službo kar sprehodila.

A ne danes. Pod nobenim pogojem. Namesto tega je raje poklicala starejšega brata.

Medtem ko je čakala pred vhodom v stavbo, si je potegnila lase nazaj v tesno figo in skušala pregnati besede, ki so ji od petka odmevale v glavi. Preusmerila je misli k policistu Doddu s tankimi ustnicami, ki je prvi prišel na kliniko. Že od daleč si lahko opazil, da je novinec, pred kratkim se je poročil in se preselil v te kraje, a imel je prijazne oči, ki so obljublale, da bo še vse v redu.

Tu je bilo, žametno predenje bratovega nissana 300ZX.

Mary je zdrsnila v bele sestrške superge in pohitela po stopnicah k avtu. Brat se je zastrmel vanjo izza svojih sončnih očal znamke Oakley, ki so se mukoma napenjale okrog njegove lepe črne glave. DeSean Rutledge je bil oster branilec, telesno in intelektualno zastrašujoč človek, in na kliniko jo je dostavil brez zapletov.

»Končam ob petih, DeSean. Pridi kakšnih deset minut prej, jaz pa bom gledala k vratom.«

»Se razume.« Dvignil je brado. »Kar pokliči me v pisarno.«

Čeprav so se jutranje ure vleklye, je po kosilu dihala laže, saj je vedela, da ni bilo nobenih dodatnih groženj ali zastrašujočih telefonskih klicev. Navsezadnje se je napovedoval miren dan. Gladek kot babičina melasa.

»Nenaročena pacientka,« je oznanila Josephine.

Ko je z žensko v operacijski sobi končala rutinske priprave na postopek, si je Mary umila roke in pomolila glavo v recepcijo. Videla je Josephine, kako odklepa vrata gospodični Porter, dekletu z velikimi očmi, ki se je včeraj izmuznilo skozi stranski izhod. Bila je ena izmed tistih najstnic, ki se od zadaj zdijo popolnoma običajne in celo vzravnane, iz česar ne bi nikoli mogli uganiti, da je bila noseča štiriindvajset tednov.

Bila. Preteklik.

Včeraj je šlo dekle skozi postopek.

Ampak zakaj za božjo voljo je potem stiskala zobe in si zibala trebušček, kot bi držala skupaj razdvojeni polovici zrele melone?

Pogled na dekletovo stanje je zašibil Maryjina kolena in oprla se je na zid. Nikoli ni bilo dobro, če se je ženska po splavu tako hitro vrnila, in v tem trenutku je sestra začutila, da se bo v

njenem življenju zgodilo nekaj usodnega. Ni vedela, zakaj je vedela. Pač je. Ženska intuicija. Nekaj globokega v njeni duši.

»Kako si, ljubica? Kako ti lahko pomagamo?« je vprašala Josephine.

»V redu sem,« je reklo dekle.

»Malce si bleda.«

»Prosim, jaz ... Prosim, povejte mu, da sem tu. Mora ... Naj konča postopek.«

»Gospodična Porter, kajneda? Vam zmanjkuje sape?«

»Ne, gospa. V ... v redu sem,« je zasopihalo dekle.

Nato se je zgrudilo na tla.

Mary je stopila k dekletu, ki je bilo zdaj zvito na preprogi, ječalo je in se oklepalo trebuha. Kako bi lahko katera koli sestra spregledala, kar se je očitno dogajalo pred njo. Če bi Mary storila, kar je bilo treba storiti, bi lahko izgubila službo, a v tistem trenutku jo je skrbelo le to, da stori, kar je prav. Tudi ona je bila ženska z možnostjo izbire in kolikor je lahko videla, je ta mlada ženska potrebovala prevoz do Splošne bolnišnice Mobile. In potrebovala ga je takoj.

Mary je pograbila telefon z mize in pričela tipkati številke.

»Kaj pa počneš?« je rekla Josephine.

»DeSean, si to ti? Vem, kaj sem ti prej rekla, ampak takoj te potrebujem tu.«

»Kdo je DeSean?«

»Moj prevoz stran od tu,« je odvrnila Mary. »In tudi gospodičin.« Pokleknila je ob padlo dekle, jo položila na hrbet in ji podprla noge z blazino, ki jo je vzela s kavča v recepciji.

»Kam pa jo misliš odpeljati?« se je dvignila nadnjo Josephine.

»Samo poglej jo. Uboga stvarca, saj rojeva.«

»To še vedno ne odgovori na moje vprašanje, a ne?«

»Mora priti do bolnišnice. To je zame edina prava izbira.«

Ob 13.45 sta triindvajsetletna medicinska sestra in neporočena najstniška mati že drveli proti bolnišnici v nissanu 300XZ. Nepričakovano? Zagotovo. Ni bilo ravno vsakdanje, da je sestra Rutledge, zaposlena na kliniki za splave, pomagala kateri izmed svojih pacientk roditi otroka.

Živega, dihačočega Oktobrskega otroka.

VSAKO ŽIVLJENJE JE LEPO

Študentka Hannah doživi šok ob odkritju, da je posvojena in da ji tega niso povedali zato, ker je preživela poskus splava. Odpravi se na pot iskanja svojih korenin, a najde nekaj povsem drugega, kot je pričakovala.

Roman Oktobrski otrok je navdihnjen po resnični zgodbi 19-letnega dekleta Gianne Jessen, ki je bila 6. aprila 1977 rojena med splavom s solno raztopino. Čeprav ima zaradi tega številne zdravstvene težave, Gianna pričuje o vrednosti življenja in odpuščanju. Po njeni zgodbi je poleg romana nastal tudi film Oktobrski otrok.

»Neverjetna, ganljiva, vrhunska knjiga! Sporočilo je močno, saj govori o veličini življenja in moči odpuščanja. Nujno branje za prav vse: verne in neverne, ženske in moške, tiste, ki ste za življenje in za svobodo izbire, za mlade in odrasle.«

Katarina Nzobandora, direktorica Zavoda ŽIV!M

»Knjiga, ob kateri se zaveš, da otrok v mami ni le skupek tkiva. Zgodba postavlja vprašanja, išče odgovore, sprašuje vest. Je pripoved o človeku in njegovih resničnih križiščih. Oktobrski otrok širi obzorja in kliče: ›Zahvali se za življenje!‹«

Jure Sešek, radijski voditelj

»Knjiga, polna ganljivih trenutkov. Name je največji vtis naredilo sporočilo o moči odpuščanja.«

Jose, raper

ZALOŽBA
DRUŽINA

19,90 EUR